

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/226/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115210983
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3115210983.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobkyne C., zastúpenej S. proti žalovanému G., zastúpenému S., o určenie neplatnosti spotrebiteľských zmlúv, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. februára 2017, č.k. 16C/228/2015-193, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom určil, že zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, sú bezúročné a bez poplatkov (výrok I., III., V., VII., IX). Súčasne určil, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2013 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2013, rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2013 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2013, rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013, rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom sú neplatné (výrok II., IV., VI., VIII., X.). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že podanou žalobou po pripustení zmeny žaloby sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2013, uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2013 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.08.2013, uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, sú neplatné, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2013, uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2013 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2013, uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, sú neplatné, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013,

uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013, uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, sú neplatné, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, sú neplatné, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, je bezúročná a bez poplatkov, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014 a dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 03.02.2014, uzavretá medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom, sú neplatné. Existencia právnej neistoty žalobkyne ako spotrebiteľa ohľadne toho, z ktorých ustanovení zmluvy jej plynú finančné záväzky vo vzťahu k žalovanému, odôvodňuje naliehavý právny záujem na určení toho, čoho sa žalobkyňa v konaní po pripustení zmeny žaloby domáhala. Vzhľadom k tomu, že na základe žalobou napadnutých dohôd o zrážkach zo mzdy si žalovaný môže uplatniť ako veriteľ svoje právo a požiadať zamestnávateľa žalobkyne o realizáciu zrážok zo mzdy, mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa preukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, nakoľko bez určenia neplatnosti uvedených dohôd o zrážkach zo mzdy by právne postavenie žalobkyne ako dlžníka bolo neisté a súčasne by bolo ohrozené právo žalobkyne na disponovanie so mzdou. Z textu dohôd o zrážkach zo mzdy vyplýva, že žalobkyňa nemá oprávnenie tieto vypovedať, od nich odstúpiť, ani ich iným spôsobom jednostranne ukončiť a iba vyhovujúci rozsudok, určujúci neplatnosť týchto dohôd, by mohol zastaviť vykonávanie zrážok zo mzdy zamestnávateľom žalobkyne.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným, sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Na predmetnú zmluvu je tak potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

4. Z predložených zmlúv o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že tieto uzavrel žalovaný ako veriteľ so žalobkyňou ako spotrebiteľom a na základe týchto zmlúv prenechal žalobkyňi finančné prostriedky. Žalobkyňa sa zmluvami zaviazala žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v lehote 42 mesiacov s dohodnutou odplatom spočívajúcou v úroku. Súd prvej inštancie preskúmal uzavreté zmluvy o revolvingovom úvere a zistil, že uzavreté zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú všetky podstatné náležitosti v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. a ich platné dojednania o podstatných náležitostiach zmlúv žiadna zo strán nespochybnila. Zistil však, že zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú neprijateľnú zmluvnú o podmienku (rozhodcovskú doložku) a neobsahujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 f), j), k) zákona č. 129/2010 Z. z. Posúdenie podmienok ako neprijateľných, a teda neplatných a absencia náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 f), j), k) zákona č. 129/2010 Z. z. sa nedotýka podstatných náležitostí zmlúv o revolvingovom úvere ako právnych úkonov, preto by nebolo možné žalobe v časti o určení neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere vyhovieť.

5. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa dňa 13.08.2013 vypísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v bode 5 žiadosti tak, že táto obsahovala niektoré z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpokladané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to požadovanú čiastku úveru vo výške 810 Eur, ktorý by žalovanému vrátila v 42 mesačných splátkach po 43,40 Eur s tým, že celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, je vo výške 1.822,80 Eur, ročná úroková sadzba je 70,01 Eur, priemerná RPMN je 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu je 427,06 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri revolvingu, je 1.041,60 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu je 76,21 %. Žalobkyňa ako žiadateľ o úver uviedla predpokladanú RPMN za úver vo výške

70,01 % a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %. Následne dňa 15.08.2013 žalobca vyplnil v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v bode 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere, pričom údaj o poskytnutom úvere, počte, výške, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, ročnej úrokovej sadzbe, priemernej RPMN za úver, poskytnutej čiastke revolvingu, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť pri revolvingu, ročnej úrokovej sadzbe revolvingu, rovnako ako navrhovala žalovaná v bode 5 žiadosti. Rozdielne však uviedol RPMN za úver vo výške 69,76 % (t. j. nie 70,01 %) a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 70,01 % (t. j. nie 63,32 %).

6. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa dňa 09.10.2013 vypísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v bode 5 žiadosti tak, že táto obsahovala niektoré z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpokladané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to požadovanú čiastku úveru vo výške 570 Eur, ktorý by žalovanému vrátila v 42 mesačných splátkach po 30,54 Eur s tým, že celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, je vo výške 1.282,68 Eur, ročná úroková sadzba je 70,01 Eur, priemerná RPMN je 46,06 %, poskytnutá čiastka revolvingu je 300,51 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri revolvingu, je 732,96 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu je 76,21 %. Žalobkyňa ako žiadateľ o úver uviedla predpokladanú RPMN za úver vo výške 70,01 % a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %. Následne dňa 14.10.2013 žalobca vyplnil v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v bode 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere, pričom údaj o poskytnutom úvere, počte, výške, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, ročnej úrokovej sadzbe, priemernej RPMN za úver, poskytnutej čiastke revolvingu, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť pri revolvingu, ročnej úrokovej sadzbe revolvingu, rovnako ako navrhovala žalovaná v bode 5 žiadosti. Rozdielne však uviedol RPMN za úver vo výške 69,79 % (t. j. nie 70,01 %) a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 70,01 % (t. j. nie 63,32 %).

7. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa dňa 17.10.2013 vypísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v bode 5 žiadosti tak, že táto obsahovala niektoré z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpokladané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to požadovanú čiastku úveru vo výške 420 Eur, ktorý by žalovanému vrátila v 42 mesačných splátkach po 22,51 Eur s tým, že celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, je vo výške 945,42 Eur, ročná úroková sadzba je 70,05 Eur, priemerná RPMN je 46,06 %, poskytnutá čiastka revolvingu je 221,50 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri revolvingu, je 540,24 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu je 76,22 %. Žalobkyňa ako žiadateľ o úver uviedla predpokladanú RPMN za úver vo výške 70,05 % a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,35 %. Následne dňa 28.10.2013 žalobca vyplnil v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v bode 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere, pričom údaj o poskytnutom úvere, počte, výške, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, ročnej úrokovej sadzbe, priemernej RPMN za úver, poskytnutej čiastke revolvingu, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť pri revolvingu, ročnej úrokovej sadzbe revolvingu, rovnako ako navrhovala žalovaná v bode 5 žiadosti. Rozdielne však uviedol RPMN za úver vo výške 69,37 % (t. j. nie 70,05 %) a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 70,05 % (t. j. nie 63,35 %).

8. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobkyňa dňa 27.01.2014 vypísala žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v bode 5 žiadosti tak, že táto obsahovala niektoré z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpokladané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to požadovanú čiastku úveru vo výške 1.170 eur, ktorý by žalovanému vrátila v 42 mesačných splátkach po 62,69 Eur s tým, že celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, je vo výške 2.632,98 Eur, ročná úroková sadzba je 70,02 Eur, priemerná RPMN je 45,94 %, poskytnutá čiastka revolvingu je 616,87 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri revolvingu, je 1.504,56 Eur, ročná úroková sadzba revolvingu je 76,21 %. Žalobkyňa ako žiadateľ o úver uviedla predpokladanú RPMN za úver vo výške 70,02 % a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %. Následne dňa 03.02.2014 žalobca vyplnil v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v bode 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere, pričom údaj o poskytnutom úvere, počte, výške, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, ročnej úrokovej sadzbe, priemernej RPMN za úver, poskytnutej čiastke revolvingu, celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť

súvislosti s vymáhaním uvedených pohľadávok voči dlžníkovi a ďalšími prípadnými pohľadávkami spoločnosti voči dlžníkovi, ktoré vyplynú/vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov, je neurčité, v dôsledku čoho sú tieto dohody o zrážkach zo mzdy neurčité, a preto podľa § 37 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. V čase uzatvárania dohody o zrážkach zo mzdy musí byť zabezpečovaná pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, inak by dlžník nemohol platne prejsť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom uvedeného zabezpečovacieho prostriedku. Predmetné dohody o zrážkach zo mzdy predstavujú formulárové zmluvy, ktoré neboli individuálne dojednané. Svojím obsahom spôsobujú značnú nerovnováhu v zmluvnom postavení strán v neprospech žalobkyne, ktorá je spotrebiteľom. Pri uzavretí dohody o zrážkach zo mzdy musí dlžník - spotrebiteľ vedieť, pohľadávku akého druhu zabezpečuje dohoda o zrážkach zo mzdy a v akej výške. Suma 810 Eur v dohode o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, suma 570 Eur v dohode o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, suma 420 Eur v dohode o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, suma 1.170 Eur v dohode o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, suma 1.170 Eur v dohode o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX v bode I. týchto dohôd boli uvedené len v súvislosti s označením v budúcnosti poskytnutých úverov na základe žiadostí o poskytnutie úverov.

12. Žalobou napadnuté dohody o zrážkach zo mzdy neobsahovali ani dostatočne určité zmluvné dojednanie týkajúce sa výšky splátok. Podľa čl. II napadnutých dohôd sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ nebude v ktoromkoľvek mesiaci zrážka zo mzdy vykonaná v dohodnutej výške, ale vo výške nižšej, bude za účelom riadneho vyrovnania príslušných pohľadávok výška mesačných zrážok zo mzdy v najbližšom nasledujúcom mesiaci, či mesiacoch zvýšená nad dohodnutú výšku. Predmetné ustanovenie je nielen neurčité, a preto podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné, ale aj predstavuje jednostranné neprímerané zvýhodnenie zmluvnej strany veriteľa, ktorý má byť bezpodmienečne uspokojený aj nad dohodnutú výšku mesačnej zrážky. Takéto navyšovanie zrážok zo mzdy nad dohodnutú výšku predstavuje obchádzanie dohody v časti výšky mesačných zrážok zo mzdy, čo súd považoval za neprípustné. Neurčitosť splátok spočíva aj v tom, že tieto neboli časovo obmedzené a vzťahovali sa na akékoľvek budúce pohľadávky žalovaného (úver vrátane prípadných všetkých revolvingov poskytnutých žalobcovi, príslušenstvo úveru, prípadne uplatnené zmluvné pokuty, náklady vzniknuté v súvislosti s vymáhaním pohľadávok voči dlžníkovi a ďalšie prípadné pohľadávky žalovaného voči žalobcovi, ktoré vzniknú na základe alebo v súvislosti so zmluvou a jej prípadných dodatkov) až do momentu, keď žalovaný oznámi zamestnávateľovi dlžníka, že jeho pohľadávky sú splatené. Žalovaný v konaní žiadnym dôkazom nepreukázal, že by žalobkyňa o následkoch dohôd o zrážkach zo mzdy poučila, a že by žalobkyňa ako spotrebiteľ mala možnosť odmietnuť uzavrieť tieto dohody, ktoré sú zabezpečovacím prostriedkom poskytovaných úverov. Vzhľadom k tomu, že dohody o zrážkach zo mzdy č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX neobsahovali určité označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok, súd tieto určil za neplatné.

13. Žalobkyňa ako dlžník podpísala dňa 13.08.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, dňa 09.10.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, dňa 17.10.2013 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a dňa 27.01.2017 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Zároveň v totožné dni podpísala aj samostatné rozhodcovské zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, v ktorých sa so žalovaným dohodli, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami zmlúv o revolvingových úveroch, s porušením, ukončením, či neplatnosťou zmlúv o revolvingových úveroch, budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým zo stálych rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov, pričom výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť, spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. V bode 7 rozhodcovských zmlúv bolo uvedené, že dlžník je oprávnený od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť bez uvedenia dôvodu do 14 dní od jej uzavretia. Úverové zmluvy, ako aj rozhodcovské zmluvy, boli žalobkyňou podpísané v dňoch 13.08.2013, 09.10.2013, 17.10.2013 a 27.01.2017. Pokiaľ ide o samotné rozhodcovské zmluvy, Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí, sp. zn. 32Cdo/2282/2008 vyslovil, že rozhodovanie sporov v rozhodcovskom konaní nie je porušením čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, pokiaľ účastníci konania majú možnosť ovplyvniť, aký rozhodca (či skupina rozhodcov) bude o ich právach a povinnostiach v súlade s platnou rozhodcovskou zmluvou rozhodovať. Arbitráž v spotrebiteľských právnych vzťahoch teda môže fungovať, ale za transparentných podmienok, ako efektívny prostriedok ochrany. V tomto prípade

boli rozhodcovské zmluvy uzavreté v priamej súvislosti so zmluvami o revolvingových úveroch, ktoré sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa aj Občianskeho zákonníka, pričom ide o spotrebiteľské úvery podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vychádza z predpokladu, že spotrebiteľ je z hľadiska informovanosti a z hľadiska vyjednávacej pozície v slabšom postavení. To platí aj vo vzťahu, keď zmluvný vzťah obsahuje aj vedľajšie zmluvné ustanovenia formulárovej povahy (napr. záložné zmluvy, dohody o zrážkach zo mzdy, rozhodcovské zmluvy a pod.). Z týchto dôvodov súd prvej inštancie uvedené rozhodcovské zmluvy, podpísované žalobkyňou dňa 13.08.2013, 09.10.2013, 17.10.2013 a 27.01.2017 a žalovaným dňa 15.08.2013, 14.10.2013, 28.10.2013 a 03.02.2014, podrobil kontrole z hľadiska spotrebiteľského práva. Po preskúmaní veci súd zistil, že uvedené rozhodcovské zmluvy neboli so žalobkyňou individuálne dojednané.

14. V danej veci je zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla meniť formulárove zmluvy o revolvingovom úvere a ani obsah rozhodcovských zmlúv, vrátane rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu. O individuálnosti dojednaní rozhodcovských zmlúv nesvedčí ani žalovaný vopred sformulovaný text, v ktorom žalobkyňa vyhlásila, že bola pred uzavretím zmluvy osobitne poučená o dôsledkoch uzavretia rozhodcovských zmlúv, k čomu pripojila vlastnoručný podpis. Skutočnosť, že spotrebiteľ rozhodcovskú zmluvu podpísal, by potom založila predpoklad, že všetky rozhodcovské zmluvy, dohodnuté so spotrebiteľom, sú individuálne vyjednané len z tohto dôvodu, čo je neprípustné. Úplne by sa strácal cieľ a zmysel súdnej kontroly formulárových podmienok, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže nejako zmeniť. Preto je žalovaný v konaní stranou, ktorá nesie dôkazné bremeno na preukázanie toho, že spotrebiteľ si individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere neboli doložené žiadne relevantné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovských zmlúv. Nie spotrebiteľ má totiž dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne vyjednanie (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Naviac, ak si spotrebiteľ individuálne vyjednal rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne vyjednal aj podmienky arbitráže. Z vykonaného dokazovania však takýto záver rozhodne nemožno prijať, preto uzavrel, že žalovaný dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovských zmlúv neunesol. Žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť obsah predmetných rozhodcovských zmlúv, mohla ich buď prijať ako celok, alebo ako celok odmietnuť. Obsah týchto rozhodcovských zmlúv bol dodávateľom (žalovaným) vopred pripravený a na ich obsahu žalobkyňa nijakým spôsobom neparticipovala. V konaní nebolo zistené, že by žalovaný vysvetlil žalobkyňu ako spotrebiteľovi význam rozhodcovských zmlúv, nepredstavil jej pravidlá, podľa ktorých sa bude viesť súkromný „súdny“ proces a nedal jej po preukázateľnom poučení na výber rozhodnúť sa. O závere, že rozhodcovské zmluvy neboli individuálne dojednané, svedčí aj skutočnosť, že návrh v týchto dodávateľom vypracovaných formulárových zmlúv ako prvá podávala žalobkyňa, nakoľko ich ako prvá podpísala, a až následne ich podpísal žalovaný. V čase podpisovania rozhodcovských zmlúv mal žalovaný preukázané, že žalobkyňa už rozhodcovské zmluvy podpísala. V konaní preto nebolo preukázané, či by žalobkyňa v prípade nepodpísania rozhodcovských zmlúv úverové zmluvy so žalovaným uzavrela, alebo by k uzavretiu úverových zmlúv žalovaný nepristúpil, prípadne by poskytol úvery v nižšej výške v zmysle zmluvných dojednaní. Na uvedenom závere nič nemení ani vyhlásenie veriteľa v rozhodcovskej zmluve o tom, že jej uzavretie nie je podmienkou poskytnutia úveru, nakoľko samotné vyhlásenie má iba charakter tvrdenia, pričom veriteľ bol povinný toto tvrdenie, uvedené v texte rozhodcovských zmlúv, v tomto konkrétnom prípade preukázať, čo však nespínil.

15. Súd prvej inštancie zdôraznil, že ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka musí byť vykladané z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany a nie z pohľadu dodávateľa. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu „spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú“. Rozhodcovskú doložku alebo zmluvu teda nie je možné akceptovať, ak by vyžadovala od spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka nie je totiž len o možnosti výberu medzi štátnym a súkromným súdom, ale predovšetkým o dôsledkoch, ktoré zakladá, a teda, či doložka nenúti spotrebiteľa podrobiť sa nezvratne arbitráži.

16. Rozhodcovské zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX boli uzavreté ako tzv. nevýhradné rozhodcovské zmluvy. Súd prvej inštancie po preskúmaní veci zistil, že možnosť voľby súdu pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože

takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva - pre neho transparentný štátny súd. O doložku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní, ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Aj právna veda na tento problém reaguje, keď uvádza: „Z pohľadu spotrebiteľa je totiž rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu „vnúti“ štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojím konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko-právnej ochrany pred štandardnými zmluvami.“ (Kristián Csach: Štandardné zmluvy, str. 214, Vydavateľ Aleš Čeněk, 2010).

17. Neprijateľnosť rozhodcovských zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX súd videl aj v tom, že vôľa k tomu, aby strany spor medzi nimi predložili k rozhodnutiu rozhodcovským inštitúciám, pochádza len od jednej, a to silnejšej zo strán, ktoré spotrebiteľskú zmluvu uzavreli, čo v ich vzťahu spôsobuje značnú nerovnováhu. Zatiaľ, čo veriteľ má zjavne viaceré výhody v porovnaní so situáciou, kedy bola vec prejednávaná riadnymi súdmi, žalovaný neuvádza, aké výhody z nej plynú pre spotrebiteľa. Okrem toho rozhodcovské konania podľa zistenia komisie nie sú v súlade s viacerými zásadami obsiahnutými v odporúčaní komisie 98/257/ES z 30.03.1998 o zásadách platných pre orgány príslušné pre mimosúdne urovnávanie spotrebiteľských sporov. Aj keď toto odporúčanie nemá právne záväzný charakter, uznáva sa v ňom rad zásad, dôležitých pre zabezpečenie spravodlivosti konaní o urovanie spotrebiteľských sporov, pričom niektoré z nich sú založené na všeobecných právnych zásadách.

18. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodcovské zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktoré sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Na uvedený záver nemá vplyv ani možnosť žalobkyne ako spotrebiteľa dodatočne v stanovenej lehote a písomne od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, keďže od zmluvy je možné odstúpiť iba v prípade, ak je táto platná a od absolútne neplatnej zmluvy nie je možné odstúpiť. Existujúce, ale neplatné rozhodcovské zmluvy, nemôžu byť potom základom právomoci rozhodcovského súdu.

19. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 80 písm. c) O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016, § 137 písm. c), § 470 ods. 2 CSP, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f), písm. j), písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 5, § 551 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 44 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 257 CSP.

20. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol, alebo aby vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Uviedol, že závery súdu prvej inštancie a na ne nadväzujúce právne posúdenie nie sú správne, nakoľko podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti. Skutočnosť, že náležitosti podľa uvedeného ustanovenia nie sú výsledkom dohody, vyplýva z povahy údajov, ktoré sú buď určené nezávisle od vôle strán, alebo sú určené spôsobom vyplývajúcim zo zákona. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN úveru, mal sa zaoberať najskôr tým, či uvedený údaj je možné v zmluve dohodnúť. Zákonná úprava určenia hodnoty RPMN stanovuje, že tento údaj je výsledkom výpočtu podľa vzorca upraveného v prílohe č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z., pričom sa pri jeho výpočte vychádza okrem iného z údajov o dátume vyplatenia úveru, dátume splatnosti jednotlivých splátok a podobne. V čase podania žiadosti o úver žiadny dátum vyplatenia úveru mu známy nie je, čiže logicky sa údaj RPMN nielen vypočítať nedá podľa zákona, ale sa ani nemôže navrhovať. Z tohto dôvodu tvrdil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o tom, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. V súvislosti so záverom súdu, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode o termíne konečnej splatnosti úveru, súd nedospel k oprávneným záverom.

Údaj o konečnej splatnosti úveru nepredstavuje, vzhľadom na to, že predstavuje vyjadrenie splatnosti poslednej splátky, takisto údaj dohodovaný medzi stranami zmluvy, údaj o termíne konečnej splatnosti nepredstavuje teda okolnosť, na ktorej by sa účastníci zmluvy mali dohodnúť, keďže vyplýva z toho, aký počet splátok je medzi stranami dohodnutý, a ktorými majú byť splnené záväzky z tej - ktorej zmluvy. Súd prvej inštancie nedospel k správneému záveru ani pri konštatovaní, že medzi stranami nedošlo k dohode o splatnosti splátok, žiaden z údajov, uvedených dlžníkom (žalobcom) v bode 5 žiadosti (na lícnej strane žiadosti), nie je sám osebe návrhom na uzavretie zmluvy bez toho, aby obsah tohto návrhu netvorili aj niektoré ustanovenia zahrnuté na rubovej strane žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. Práve z týchto ustanovení vyplýva, že obsah návrhu je zo strany žiadateľa o úver predložený s tým, kedy niektoré údaje sa môžu zmeniť do takej miery, kedy táto skutočnosť nie je považovaná za zmenu návrhu. Konsenzus zmluvných strán o obsahu zmluvy, ktorý je *conditio sine qua non* uzavretia zmluvy, vzniká v dôsledku spôsobu, akým dlžník formuluje a vymedzuje obsah svojho návrhu, keď je to práve sám dlžník, ktorý prostredníctvom odseku 1.2 a 2.1 žiadosti vyjadruje, že jeho návrh môže byť zmenený po posúdení jeho schopnosti splácať požadovaný úver, avšak výška úrokovej sadzby a RPMN nemôže byť vyššia v prípade požadovaného úveru. Na základe uvedeného ustanovenia odseku 2.1 zmluvné strany smerovali k dohode o spôsobe určenia splatnosti splátky (ako deň v mesiaci) tak, aby bola vždy určená medzi 1. až 15. dňom príslušného kalendárneho mesiaca. Vzhľadom na uvedené tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku dohody strán o splatnosti splátok, konečnom termíne splatnosti úveru a RPMN a v dôsledku toho nesprávne rozhodol o tom, že úvery poskytnuté na základe jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere sú bezúročnými a bez poplatkov, keď na takýto záver neboli zákonné podmienky. Odvolanie proti výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola určená neplatnosť dohôd o zrážkach zo mzdy, odôvodnil tým, že súd prvej inštancie sa neriadil ustanovením § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale automaticky pristúpil ku konštatovaniu neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ktorý nemá oporu v zákone. Tvrdil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nesprávne pre rozpor so zákonom, je predčasné, nakoľko súd nedodrжал viaceré zákonné ustanovenia, upravujúce postup pri výklade právnych úkonov a je nepreskúmateľné, keďže dôvod, vyžadujúci určenie neplatnosti celej dohody o zrážkach zo mzdy, sa z rozsudku zistiť nedá. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal obsahom ustanovenia § 551 Občianskeho zákonníka, ktoré predstavuje objektívnu hranicu pre výšku zrážky zo mzdy, ktorá nemôže byť nikdy vyššia, ako určuje zákon. Pokiaľ obsah právneho úkonu odkazuje na zákonnú úpravu a na jej základe je vždy určiteľná maximálna výška zrážky zo mzdy, potom právny úkon nie je neurčitý a ani nezrozumiteľný. Ustanovenie dohody o zrážkach zo mzdy určuje - pre špecifický prípad, ktorý je tam vymedzený, že zrážka zo mzdy môže byť vyššia ako v dohodnutej výške, súčasne ale nebude vyššia, ako to pripúšťa zákon, lebo stále platí obmedzenie podľa § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je potom nepreskúmateľné, v čom má ísť o nejaké neprijateľné ustanovenie. Odvolanie proti výrokom, týkajúcim sa určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy (zrejme má na mysli neplatnosť rozhodcovskej zmluvy), odôvodňoval tým, že súd prvej inštancie sa nezoberal obsahom rozhodcovskej zmluvy, najmä článkom 2 alebo článkom 7, ktoré výslovne hovoria o tom, že k uzavretiu nemusí ani prísť (a toto rozhodnutie závisí od vôle spotrebiteľa), alebo môže od nej spotrebiteľ odstúpiť v lehote 14 dní od uzavretia (čo opätovne závisí od spotrebiteľa, pričom odstúpenie tak môže realizovať v dobe, kedy už úverovú zmluvu uzavrel a kedy zánik rozhodcovskej zmluvy z dôvodu odstúpenia od nej nemôže spôsobiť zánik úverovej zmluvy). Zdôraznil, že hneď v úvode rozhodcovskej zmluvy uviedol, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere, a teda poskytnutia úveru a rozhodcovská zmluva obsahuje poučenie o tom, čo jej uzavretie znamená a čo je jej dôsledkom a rovnako ako informáciu o možnosti od nej odstúpiť. Považoval za nesprávny záver súdu prvej inštancie, že dôvod neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy v súvislosti s tým, že rozhodcovská zmluva má vyžadovať riešenie sporu len cez rozhodcovskú arbitráž a veriteľ na základe rozhodcovskej zmluvy uplatní ako prvý svoje nároky v rozhodcovskom konaní a spotrebiteľ sa mu musí podriaďovať, ide o neprijateľnú podmienku. Uvedený záver je nesprávny z dvoch dôvodov - súd neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy hodnotí na základe skutočnosti, ktorá nastáva po jej uzavretí, a to momentom podania žaloby rozhodcovskému súdu v rozhodcovskom konaní, a keďže neprijateľnosť znamená absolútnu neplatnosť právneho úkonu, je neprijateľné, aby dôvod tejto neplatnosti nastával s okolnosťou, ktorá v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy je neistá (nemusí nastať) a dodatočne. Začatie rozhodcovského konania objektívne nemôže byť dôvod neplatnosti a neprijateľnosti. Druhým dôvodom je úprava v zákone č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, kde sa výslovne počíta s tým, že takéto konanie voči spotrebiteľovi začne aj na základe žaloby dodávateľa. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 25 ods. 3, ods. 5 daného zákona a prílohy č. 2 k danému zákonu. Je potom neopodstatnené, aby zákonodarca pri tvorbe a prijatí zákona výslovne upravil v zákone možnosť začatia spotrebiteľského rozhodcovského konania voči spotrebiteľovi, hoci podľa súdu by takýto postup mal byť

neprípustný. Vytýkal súdu prvej inštancie, že pri svojom rozhodovaní neprihliadal na zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, na základe ktorého by mohlo byť rozhodcovské konanie vykonané. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), písm. f), písm. h) CSP.

21. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na znenie rozsudku súdu prvej inštancie, na znenie odvolania žalovaného a uviedla, že sa s týmto odvolaním nestotožňuje a má za to, že žiaden z odvolacích dôvodov nebol naplnený. Súd prvej inštancie sa riadne a správne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre správne a spravodlivé rozhodnutie v danej konkrétnej veci a riadne sa vysporiadal i s návrhmi na vykonanie dokazovania. S jeho závermi, aj právnu argumentáciu v celom rozsahu súhlasí, považuje rozsudok za správny a zákonný.

22. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že vyjadrenie žalobkyne obsahuje stručnú rekapituláciu skutočností, ktoré uviedol vo svojom odvolaní a všeobecné konštatovanie, že sa s odvolaním nestotožňuje, pričom žiaden z odvolacích dôvodov nebol naplnený. Zotrval na svojom tvrdení, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a nesprávny a dôvody jeho odvolania neboli žalobkyňou spochybnené žiadnou konkrétnou skutočnosťou alebo tvrdením.

23. Krajský súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

24. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vo veci samej vznesené a v celom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, vyhodnotil podrobne dôkazy v konaní vykonané a významné pre rozhodnutie v danej veci, každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol podrobne svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne a vyčerpávajúco vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 220 CSP, je podrobné, výstižné a súladné s ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov. Námietky žalovaného, uvedené v podanom odvolaní, ktoré boli totožné ako pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

25. Rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol odvolaním žalovaného vecne spochybnený, potvrdil

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v celom rozsahu.

27. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).